

Tilfældet. Men det er for Resten ikke den højtærede Konseilspræsident, som skulde være misfornøjet med, at han fik Højres Støtte, det er snarere Højre, som skulde være misfornøjet med, at det har givet ham den, thi uden Højres Støtte kunde han overhovedet ikke have gennemført noget som helst, og saa havde det været letsindigt at paatage sig Opgaven, og det forekommer mig, at der ikke har været Grund til at antage, at en saadan Letsindighed har været til Stede. Jeg har ikke villet sige og har heller ikke sagt — det vil jeg fralægge mig allerede paa dette Tidspunkt — et eneste Ord, som ikke er i fuld Overensstemmelse med, hvad mindst 20 Medlemmer af Gruppen have hørt paa.

Jeg vender mig derefter til Partierne. Efter denne lille elskværdige Henvendelse til det høje Ministerium, finder jeg mig foranlediget til at undersøge Partiernes Stilling for at se, om den giver mig Grund til at vente, at dette Ministerium er i Stand til at gennemføre de af mig stillede Opgaver. Ser jeg først paa de Radikale og Socialdemokraterne, kan det ikke nægtes efter de Taler, der ere holdte i Dag, at de ere fuldstændig paa Krigsstien. Selv om de endnu ikke have be-malet sig saaledes, som det skal finde Sted, naar det endelige Slag skal staa, er der ingen Tvivl om, at Tomahawken er parat. Vender jeg mig saa til den ministerielle Gruppe — eller om Forladelse: de ministerielle Grupper. (*Zahle*: Er der flere?) Ja, det er der — altsaa „de 27“, Resten af det gamle Reformparti, og de to 11-Mands Grupper. (*Zahle*: Ere de ministerielle?) Nu maa det ærede Medlem standse. Han kan jo tage Ordet for en kort Bemærkning og rette mig, hvis jeg siger noget forkert. Men han er saa glad ved min Tale, at hans Glæde ligefrem bliver overstrømmende.

Jeg vender mig altsaa til de ministerielle Grupper. Nu har jeg nok set en Meddelelse i Bladene om, at de ere blevne enige om i Fællesskab at danne en Valgruppe. Det er meget forstandigt, og jeg komplimenterer dem derfor, men det er ikke nok. Saa vidt jeg ved, ere de kun 48—49 og danne altsaa ikke fuldt Flertal. Men nu har jeg set, at selv et Blad, som

jeg sætter megen Pris paa, nemlig „Fyns Tidende“, ikke kan finde ud af, hvor stor Værdi denne Sammenslutning i en Valgruppe paa dette Tidspunkt kan have, og det betyder noget, for det er et Blad, som har en ualmindelig fin Næse til at vejre den Slags Ting. Endelig er der et andet Moment, som gør mig betænkelig ved de ministerielle Grupper Grundlag for fortsat Ledelse af Udviklingen, og det er, at „de 27“ have udsendt et nyt Program uden Samarbejde med de andre Venstremænd. Jeg kan ikke tænke mig, at denne Fremgangsmaade betyder nogen Styrkelse af det gensidige Forhold. Men det skal jeg lade ligge, jeg konstaterer kun de Ting; jeg har fundet, som jeg mener ikke kunne siges at styrke Forholdet.

Jeg vender mig saa endelig til min egen Gruppe. Om den har jeg tilstrækkelig tydelig sagt, at den under de nuværende Forhold maa staa fuldstændig frit og uafhængigt. Om den finder det rigtigt at yde parlamentarisk Støtte ved given Lejlighed, er en Sag for sig, men foreløbig staaer den frit. Om denne Gruppe nu i Fremtiden vil bære sig ad, som den har gjort i Fortiden, det vil sige dele sig paa enkelte store Spørgsmaal (Afbrydelse af *K. M. Klausen*) . . . Ja, det ærede Medlem synes godt om, at den gør det, det giver bedre Vilkaar for hans Agitation, men jeg tror ikke, det er den, vi særlig skulle søge at pleje, og derfor kunde jeg tænke mig, at han vil faa mindre Lejlighed til at glæde sig ved det i Fremtiden, end han har haft i Fortiden. De Herrer maa huske paa, hvad de nødig have villet tro eller i alt Fald have søgt at skygge over, at det ene har været Hensynet til Forsvarssagen, der til ethvert givet Tidspunkt har bestemt vor Handlemaade. Jeg tror derfor, det ikke vil være uklogt, om de andre Grupper trods deres Railleren, som naturligvis er en Betingelse for deres Livskraft — ligesom Varmen er nødvendig for Menneskets Tilværelse, saaledes er det nødvendigt for dem at raillere over Højregruppens Tilværelse, hvilket ikke i væsentlig Grad skal forstyrre mit Velbefindende —, ville regne med, at denne Gruppe har en Livskraft, som maaske adskillige af de andre savne. Den har en Livskraft deri, at den er Bærer af et stort Princip, som er til Stede i et hvilket som